

forholder sig saaledes, at fremdeles Storbetrageren staar i ensom Højhed, ikke omgivet af for mange. Men ved Siden af dette vil jeg dog sige, at det forekommer mig noget ejendommeligt, hvad det er for Forsøg, der er gjort fra Ministeriets Side, navnlig fra Justitsministerens, med Hensyn til den saakaldte Udrensning. Man har ikke vidst, hvor der var noget at finde, og hvad saa? Saa har man henvendt sig til Kriminalretten og brugt den til Skurekone, der skal skure rent; det gør man virkelig, snart det ene og snart det andet, det er jo lige-gyldigt, hvad det er. Hvis det er den ærede Landbrugsministers Forhold, der er Tale om, saa straks til Kriminalretten! Saa lader man Kriminalretten undersøge Forholdet, som aldeles ikke vedkommer Kriminalretten. Der var ikke rejst nogen Sigtelse mod Ministeren for strafbart Forhold, det var ikke faldet noget Menneske ind, men alligevel skulde Kriminalretten træde til. Kriminalretten er i det hele taget brugt til mange Ting, og navnlig vil jeg fremhæve den Sag, som det ærede Medlem fra Odense (Hey) fremdrog, nemlig Forholdet til Privatbanken. Jeg maa tilstaa, at af alle de offentlige Anliggender, med Hensyn til hvilke vi have faaet en Bunke af Tryksager indeholdende Forhørene, er der intet, som har overrasket mig mere end den Maade, hvorpaa den Sag er taget fra den ærede Ministers Side. Der var under Forhørene over Alberti jo kommet frem alt, hvad der overhovedet har vist sig at være at sige om Forholdet mellem Bondestandens Sparekasse, Eksportforeningen; eller hvad det nu hedder, Alberti som Leder af begge Dele og Privatbanken. Og saa læste jeg virkelig en Dag i en Avis, at Ministeren her i Rigsdagen, i Folketinget, havde udtalt, at det skulde tages under Overvejelse — han kunde ikke sige noget om, hvorvidt der var Anledning dertil — at gøre Ansvar, det vil sige kriminelt Ansvar, gældende mod Privatbankens Direktion. Jeg beder de Herrer tænke paa, hvad det vil sige, at den ærede Justitsminister træder op og siger, at det skal tages under Overvejelse, om De, min Herre, eller De, mine Herrer, have foretaget noget, der skal anlægges kriminel Aktion mod dem for. Jeg forbavsedes over det, thi jeg havde ogsaa læst

disse Forhør, og det var jeg ganske klar over, at der ikke kunde være Tale om kriminelt Ansvar. Jeg spurgte da mig selv: hvorledes kan det tænkes muligt? Jeg vilde prøve paa at danne mig en Mening om det, og jeg tænkte som saa: Ja, der var jo mange, der omgav Alberti den Gang, og hvis Pligt det var at se ham paa Fingrene. Der var jo Bestyrelsesmedlemmer, baade faa og mange, baade nærmere og fjernere; der var Revisorer; der var forskelligt, som man vel kunde rejse Bebrejdelser imod for ikke at have passet paa denne store Synder; men nu skulde Opmærksomheden bortledes derfra. Det maatte man ikke lægge Mærke til; alle de Herrer, som skulde have passet paa ham, skulde slippe. Nej, der var nogle andre, der skulde bære Ansvaret, og det var Privatbankens Direktion. Jeg har i mine Dage aldrig kendt noget lignende. Der blev sagt af den ærede Minister, at den ikke havde handlet — det fremgik af de optagne Forhør — „tilbørligt og forsvarligt i Forhold til Bondestandens Sparekasse.“ Det var Ordene. Hvad i al Verden har Privatbanken med at varetage Bondestandens Sparekasses Interesser? Hvor kan der være Tale om, at der ikke er handlet „tilbørligt og forsvarligt“, naar Alberti, Landets Justitsminister, kommer der med Haanden fuld af Obligationer, Bunker af Obligationer, lydende paa Ihændehaveren, i fuldstændig Orden og beder om Laan. Er det saa ikke forsvarligt og ikke tilbørligt at give denne Mand det Laan, han saaledes kommer med Anmodning om? Naar de Herrer mene, at Bestyrelsen for Bondestandens Sparekasse har kunnet give ham den Fuldmagt, han har haft, har kunnet overlade ham carte blanche helt igennem, vilde man saa forlange, at Privatbankens Direktører skulde tænke paa, om de handlede tilbørligt eller handlede forsvarligt ved at gøre almindelige Bankforretninger med Landets Justitsminister? Ja, jeg forsikrer, at jeg blev forbavset over, at der kunde være Tale om, at man vilde sige det, og jeg følte det — og mange have bekræftet det samme for mig — som noget utilbørligt, at man vilde gaa frem paa denne Maade. Thi den ærede Minister nævnedes selv den Mand, han sigtede til, og som der var Tale om, Ge-